

متن پرسش

با سلام و عرض ادب: فایل صوتی رهایی از بد گمانی را گوش دادم مشخص شد که نباید به مومنان بدبین بود و یا اگر موردی هم دیدیم با دلایل مختلف حمل بر صحت کنیم ولی بعضی مواقع ما عیب و یا گناهی را در مومنی می شناسیم مثلا یقین داریم بعضا غیبت می کند. در حدیث داریم «إِنَّ اللَّهَ سُبْحَانَهُ يَحِبُّ أَنْ يَكُونَ نَيْتُ الْإِنْسَانِ لِلْإِنْسَانِ جَمِيلًا» این برداشت درست است که اگر ما بدی از کسی سراغ داریم نباید نظر به بدی او بکنیم بلکه نظر به ایمان او بکنیم تا رابطه ما با او در عشق و صفا بماند؟ در حدیث دیگر می فرمایند با بدی شخص بد باشید نه با خودش. راه بد بودن با بدی چگونه است است همین که ما در باطن با بدی او بد باشیم کفایت می کند و نیازی نیست که او را با بدی اش در نظر داشت؟ متشکرم

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همین طور است. زیرا بدی در جان مؤمن ریشه ندارد و پس از مدتی تلاش می کنند از آن عمل جدا شود. پس ما نباید او را عین عمل بدش قلمداد کنیم. موفق باشید